

ΒΓΑΛΤΕ

«Ένα ταξίδι
της μέρας
μέσα στην νύκτα»

Τ
Ο
Σ
Μ
Ο
Κ
Ι
Ν

Υπό Ανδρέα Μαζαράκη

Δικαιολογώντας ή καλλίτερα προσπαθώντας να δικαιώσουμε τον τίτλο του περιοδικού μας, θα σταθούμε και θ' αντιμετωπίσουμε κάθε στιγμή της εποχής μας, άφοβα όσο μάς επιτρέπει το κουράγιο μας, σωστά όσο μάς επιτρέπει η αντίληψή μας, μαχητικά όσο μάς επιτρέπει ο ένθουσιασμός μας, μα πάνω απ' όλα αληθινά, μέσα από την αλήθεια που ξεπετάγεται από την ηλικία μας. Μια ηλικία άγουρη, άσχετα με τις εμπειρίες που προσφέρει το κοινωνικό κατεστημένο, εμπειρίες όπωσδήποτε απαραίτητες για να σταθί με αξιώσεις επιβιώσεως στο κανιβαλικό περιβάλλον που μάς κυκλώνει, και που δυστυχώς ή εύτυχως είμαστε υποχρεωμένοι να δεχόμαστε (δεν εξετάζεται ή περίπτωση ανεχόμαστε).

Τεχνολογική εποχή, ο αιώνας του ατόμου, καύχημα της ανθρώπινης ευφυΐας (κατ' άλλους, ανοήτους βεβαιώς, πα-

ρεμφερούς ηλιθιότητας). Ο κόσμος εξελίχθηκε, ο κολληγας έγινε αγρότης, ο δούλος εργάτης, ο περίοικος αστός, με φυσική εξέλιξη του αφέντη σε βιομήχανο, του έλεω θεού μονάρχη, σε συνταγματικό βασιλέα, του στυγνού τυράννου σε σύγχρονο δικτάτορα.

Μα πάνω απ' όλα ή δημοκρατία, τὸ Ἀθηνογενές Ιδανικό πολίτευμα. Ἄλλα ἄς μὴν εἴμεθα ὑπερβολικοί, δὲν ὑπάρχουν Ιδανικά συστήματα, Ιδανικοί ἡγέτες, Ιδανική κοινωνία. Παρασκηνιακά γεγονότα πού δένουν ἔρασιτεχνική παράσταση με διπλά ὑποβολεία.

Ἔτσι γεννῶνται τὰ παρακλάδια, οἱ κατὰ τόπους, καιρούς καὶ συνθήκες δημοκρατίες, οἱ λαϊκές πού διοικεῖ ὁ ὁποιοσδήποτε ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὸ λαό, οἱ συνταγματικές πού στηρίζονται σὲ ὀτιδήποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σύνταγμα, οἱ κοινοβουλευτικές, θεατρικὴ παράσταση με φροντιστὲς ἠθοποιούς καὶ ἠθοποιούς ἠλεκτρολόγους... ἐπαγγελματίες (τουλάχιστον νὰ ὑπῆρχε ἡ κάποια ἀλήθεια τοῦ ἔρασιτεχνισμοῦ) καὶ θεατὲς ἀκόμα χειρότερο ἔνα ὀλοφύρομενο ἀλλαλάζον πλῆθος πού δὲ ξέρει τί χειροκροτεῖ, γιατί χειροκροτεῖ, ποιόν ζητωκραυγάζει. Ἄγνοια τὸ λέν οἱ κυνικοί..., ἤθελα νὰ πῶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ καιροῦ μας, οἱ ἄνθρωποι τοῦ καιροῦ μας, οἱ ἀξιότιμοι, οἱ σεβαστοί, οἱ ἐκλεκτοί, κοντολογίς. Ἐλπίδα τὸ λέν οἱ ἄλλοι, οἱ ἰδεαλιστὲς οἱ ἰδανικόπληκτοι, οἱ ὄνειροπαρμένοι. Ποιοὶ ἀπὸ τοὺς δυὸ ἔχουν δίκην;

Μα ἐδῶ βρίσκεται ἀκριβῶς τὸ πρόβλημα τῆς στήλης. Χρόνια τώρα δρίσκουμε ἐνδιαφέροντα στὴ ζωὴ ἀπὸ τὴν πάλη τους. Ἄν δὲν ὑπῆρχε κι' οὕτῃ τί θὰ γινόταν; Μα ἀπλούστατα θὰ πλῆτταμε, τόσο πολὺ πού θὰ μεταβάλαμε τὸ κοινωνικὸ σκηνικὸ σὲ θηριοτροφείο, ἔτσι γιὰ γούστο... γιὰ κέφι. Χρειάζεται αὐτὴ ἡ πάλη, καὶ τὰ φυσικὰ ἐπόμενά της οἱ πόλεμοι, γιὰ νὰ ἀναγεννῶνται τὰ ἐνδιαφέροντα, νὰ ζυπνᾷ τὸ μυαλό... Νὰ λὲς καλημέρα ἀπὸ μακρὰ μήπως στὴν βροντοφωνῶξη καὶ σὲ ξεκουφάνει, νὰ χαιρετᾷς μοναχὰ με τόνα χέρι, σφιγγοντας με τ' ἄλλο τὴν τσέπη σου, νόμος προσφοράς καὶ ζητήσεως, νὰ περπατᾷς καὶ νὰ μεγαλώνης τὸ βῆμα σου, ἀνοίγοντας συνάμα τὸ ἐκτόπισμά του, νὰ ἀναπνέης με θαθεῖς ἀνάσες, τὸ ὄξυγόνο εἶναι δωρεάν γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δραστηριοποιεῖς τὴν ἐνεργητικότητά σου. Ὅσο πιὸ πολὺ ἀναπνέεις τόσο περισσότερο ἀποθηκεύεις, μα πάνω ἀπ' όλα τόσο περισσότερο στερεῖς, νόμος ἀλληλοδοθηείας. Τὸ τελευταῖο μού ἄρεσε, ἄλλο-ε σὲ κατοπινὴ φυλλάδα θὰ ἐπανέλθωμε. Τί λέγαμε; Ἄ! γιὰ ὄξυγόνο. Ὄχι, τόποιμα αὐτό. Ἄπὸ πού ξεκινήσαμε, μπλέχτηκα λιγάκι. Ἄ, ἀπὸ τὴν πάλη τῶν ἰδεολόγων (τῶν ρομαντικοανόητων) με τοὺς συνετοὺς τοὺς ἀνθρώπους τῆς εποχῆς μας (τοὺς κατεστημένοους. Τί ὠραία λέξη, μόνο πού δὲν τὴν καταλαβαίνω). Ἐντὸς ἀγκυλῶν. Χρόνια βαστάει αὐτὸς ὁ προαιώνιος, ἐντὸς παρενθέσεως. Ὁ φοβερὸς, ὁ τρομερὸς, ὁ συγκλονιστικὸς (ὅσο καὶ νὰ προσπαθῶ εἶναι ἀδύνατο ὄχι νὰ κυριολεκτήσω, ἀλλὰ οὔτε κἄν νὰ πλησιάσω τὴν ἀθλητικὴ ὀροσθρογραφία) Ἄγῶν. Ἀποτελεσμάτων; Ἄμαμι... μιὰ πνοὴ ζωῆς, αὐτὸς ἔχει μόνο φίλους. Ὅμορφοι ἤχοι, ζεστὲς φράσεις, ἀπλῶς γλυκανάλατα μάς ξεκουράζουν; μάς ἐκνευρίζουν; Μᾶς ἀντιπροσωπεύουν.